

Wij waken voor overwaardering van het lichaam, doch onderwaardering is minstens even erg!

Leve het lichaam!

Eén van de kenmerken van de christelijke toekomstverwachting is, dat zij een toekomst verwacht voor ons *lichaam*. Vlees en bloed, stof en materie zullen bij Christus' wederkomst niet hebben afgedaan. Hun tijd zal dan pas beginnen! Zij zullen bekleed worden met de heerlijkheid, van Hem die in heerlijkheid verschijnt. Deze *lichamelijkheid* van de toekomstverwachting geeft moed om een lichaam te hebben. Deze lichamelijkheid van de toekomst bepaalt ook de eerbied die ons past ten opzichte van het lichaam van een gestorven kind van God.

Lichamelijkheid: gestalte van de Geest

God schiep mens en wereld omdat Hij zijn eigen heerlijkheid, wijsheid, macht, liefde en gemeenschap wilde uitdrukken in stof en materie, in vlees en bloed. Toen God de mens schiep, vormde Hij hem van stof uit de aarde en blies er zijn Geest in (Gen. 2:7). Ons lichaam is door God bezielde stof, het is de gestalte van Gods Geest op aarde. Het is onder de maat van Gods scheppingswerk om *östoffelijkö* en *ögeestelijkö* uit elkaar te halen en tegenover elkaar te plaatsen. Ook hier geldt: wat God heeft samengebracht scheidde de mens niet. We moeten in een relativering van ons lichaam als *öslechts stofö* niet geestelijker willen zijn als God zelf! *öGeestelijkö* staat niet tegenover *ölichamelijkö*. Op aarde bestaat het geestelijke als goddelijke kwaliteit van het lichamelijke. Het is veelzeggend dat Paulus heel vrijmoedig spreekt over een toekomstig *ögeestelijk lichaamö* (1 Cor. 15:44). In veel godsdiensten en ketterse stromingen binnen het christendom worden vlees en bloed aangewezen als de bron van alle kwaad op aarde. Dit is in tegenspraak met het getuigenis van zowel het oude als het nieuwe testament. Het stoffelijke is niet zichzelf minderwaardig of slecht. Het is bestemd om vorm te geven aan Gods heerlijkheid. God laat nooit een werkstuk onafgemaakt. Ondanks het echec vanwege de menselijke zonde geeft God zijn werk in stof en materie, in vlees en bloed, niet ontmoedigd halverwege op. Het verlossingswerk is geen verlossing *uit* vlees en bloed. Het is veeleer verlossing *van* vlees en bloed, uit de macht der zonde. Wij worden niet door Christus verlost om engelen in de hemel te zijn, maar nieuwe mensen, in een verheerlijkt lichaam, op de nieuwe aarde die komt. Engelen en mensen moeten niet door elkaar gehaald worden. Als Jezus van hen die delen in de opstanding zegt, dat *özij* aan de engelen gelijk zijn *ö* (Luc. 20:36), beweert Hij niet, dat de opstanding het onderscheid tussen mensen en engelen zal uitwissen. In de opstanding zullen mensen op de engelen *gelijken*, in een volkomen openbaring van Gods heerlijkheid. Maar anders dan de engelen zullen zij deze heerlijkheid openbaren in een verheerlijkt *lichaam*.

En lichaam te hebben

In alle voorlopigheid openbaart het menselijk lichaam nu al vaak iets van Gods wijsheid en schoonheid. In deze dagen komen de Olympische spelen via de beeldbuis in miljoenen huiskamers. Laten we proberen even voorbij te zien aan alle verabsolutering en verafgoding van het lichaam in de topsport. Dit is namelijk geestelijk de moeite waard! Wie dat doet, zal vaststellen dat het menselijk lichaam mooi is. En dat het heerlijk moet zijn om de 100 meter in tien seconden te kunnen lopen. Wat een beleving van kracht en souplesse! Het kan heerlijk zijn om een lichaam te hebben! Vaak is er echter moed voor nodig om een lichaam te hebben. Velen in een rolstoel zullen dat beamen. Deze christelijke toekomstverwachting geeft die moed. Een lichaam - hoe ontluisterd en afgetakeld ook - is altijd drager van een belofte voor de toekomst. In de opstanding zal ook het meest ontluisterde lichaam bekleed worden met de luister van de opgestane Heer (1 Cor. 15:42-44). De houding die je als christen past tegenover een medegelovige met een ernstig ziek of gehandicapt lichaam is er niet een van medelijden maar van *eerbied*. Eerbied voor een ontluisterd lichaam! Want dat lichaam is op een unieke wijze drager van een belofte. En wie de moed heeft zo'n lichaam te hebben is op een unieke wijze getuige van die belofte.

Stoffelijk omhulsel?

Sommigen voelen zich geroepen om op een begrafenis het lichamelijke aspect van het overlijden principieel te relativeren. Volgens hen *ödoet* het lichaam er eigenlijk niets meer toe. Het is slechts een *östoffelijk omhulselö*. Of zoals ik eens iemand hoorde beweren: een begrafenis is het weggooien van een *öoude jasö*! Ik denk dat het niet naar de maat van de christelijke toekomstverwachting is zo relativerend over het lichaam van de overledene te spreken. De troost van het evangelie op een begrafenis zit niet in een relativering van het lichamelijke maar in de toekomst van het lichamelijke. Het lichaam van een overleden christen is niet de uitgebrande trap van een raket die nu rustig afgestoten kan worden. Het lichaam van een kind van God heeft ook als dood lichaam een toekomst. Vergankelijkheid zal onvergankelijkheid aandoen. Daarom moet zo'n lichaam met eerbied behandeld worden. Ook in zijn dood is het drager van een goddelijke belofte. Om deze reden heb ik zelf altijd moeite met een crematie. Als een lichaam - na de dood - waarde heeft en eerbied toekomst om dat het drager is van Gods belofte, moet je er

als levenden verder letterlijk af willen blijven. Je doet een drager van een goddelijke belofte niet versneld tot stof en as vergaan. Dit lichaam is nu volstrekt voor rekening van God die erin waar zal maken wat Hij heeft beloofd. Begraven lijkt mij daarvan een sprekender uitdrukking dan cremeren.

Olof de Vries